

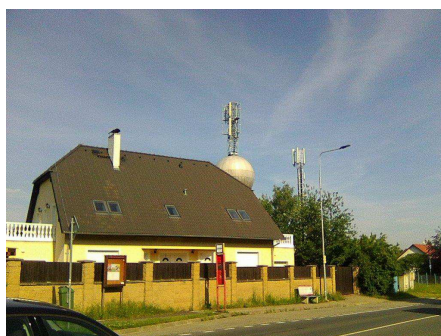
Údolím Radějovického potoka v jirčanském lese

Dnes máme téměř konec měsíce června, a my se skoro po čtyřech měsících, vydáváme na další letošní výlet. Od vzniku turistické party „na jedničce“ se něco podobného ještě nestalo. Stačil na to jeden pitomý vir, tak malý že ani není vidět. Rčení že „co je malý to je hezký“ bude asi potřeba rychle předělat. Nějak jsme to přežili, ale týdny uvěznění doma jistě v každém vyvolalo naději že se to snad nebude již nikdy opakovat. Tak tedy hned v prvním týdnu rozvolněných zákazů a příkazů vyrazíme z Prahy do přírody.

Tak takhle nějak jsme dnes vypadali po výstupu z autobusu

Naštěstí jsou dnes roušky povinné (a asi i vhodné) jen ve veřejné dopravě a uzavřených prostorách a tak je vzápětí odkládáme. Stanice autobusu je tentokrát přímo u lesa, tak jsme se ještě stačili otočit na jakýsi záhadný objekt jenž přistál na střeše domu u silnice a jsme v lese.

Jirčanský les, ani nemá žádné jméno, rozhodně ale není nezajímavý. Je začátkem rozsáhlých polesí posázavských a hornopožárských lesů táhnoucích se až na benešovsko. Takovéto území kde les převažuje nad bezlesím v poměru 2 :1, je v Čechách považováno za krajinu působící blahodárně na lidskou psychiku. Navíc, autobus jedoucí z Prahy stále do kopce, nás dovezl do horní části Jirčan, říká se tu Na Vysoké, krkonošské Vrchlabí má o pouhých 45 m vyšší nadmořskou výšku. Tedy, je to tady ideální místo pro náš výlet, snad blahodárně zasáhne i nás.

Přes tyto klady má zdejší les stejný problém jako lesy v našem středoevropském prostoru. Jejich problémem je smrk. Krásný strom, dosahující nejdříve za všech dřevin tržní hodnoty a kůrovec, jen o trochu větší brouček než ten virus co nás stále ještě tak trápí, ten ty smrkové lesy likviduje. Ukázali jsme si jak, proč a co s tím. V našem lese by se to dalo vyučovat, jen kdyby všichni co do toho mají co mluvit (a ne jen kecat) chtěli naslouchat.

Na našem snímku je dobře vidět jak se kůrovec šíří lesem ve vlnách.....

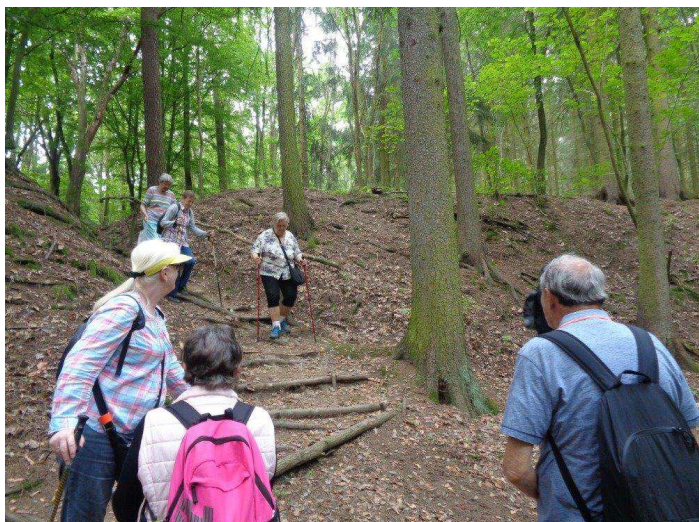
Zastavit jej, znamená nabídnout mu něco co mu nechutná, buk, dub, olši, javor ale i jedli nebo borovici, říká se tomu **druhová různorodost**. Tak je potřeba naše lesy změnit, a tady, na vzniklých holinách se o to lesáci docela úspěšně pokoušejí. Buky, borovice, jedle nově vysazené většinou dobře zakořenily a ošetřeny proti okusu zvěří a škůdcům se mají slušně k životu.

My se však chceme v jirčanském lese podívat také jak to vypadá s vodou a vydat se podle **Radějovického potoka k soutoku s Botičem**. Voda přece s kvalitou lesa souvisí docela zásadně.

Sestoupit do hluboce zařízlého údolí tohoto potoka není zas až tak jednoduché jak to vypadá

Provizorní schůdky do hlíny volně položených kulatin jsou tak trochu past na zlomeniny končetin ale postupně jsme všichni dole u Radějovického potoka jenom kousek od jeho pramene.

Údolí které potok za staletí neustále prohluboval je taková téměř bezzásahová docela romantická divočina. Také pěšina ze které potok sledujeme vznikla jen tak že ji někdo vyšlapal. Stejně je to s můstkem k překonání potoka, vhodné spíš pro artistu než pro turistu.

Pěšina nad Radějovickým potokem nabízí zajímavé pohledy do údolí a také téměř jistotu, tady dost daleko od civilizace je absolutní klid, nepotkáte nikoho.

Ovšem máte li štěstí můžete potkat i takový pěkný exemplář

Sice těžko, s různými překážkami, se Radějovický potok blíží k místu kde se jeho vody spojí s Botičem, tam jej sledujeme i my.

Konečně jsme na soutoku, vlevo Botič, vpravo Radějovický potok, že to nejsou žádné veletoky je vidět na první pohled a to nedávno přšelo. Kdo chce na druhou stranu, jsou tu můstky, cyklisté nebo auta mohou přebrodit.

Chtěli jsme udělat fotku na můstku ale našla se jen jedna odvážná a zřejmě také nejlhčí, ochotná na něm balancovat. Houpající se můstek vypadá že je těsně před zřícením do vody.

To Botič samotný se své slávy i přes stávající problémy se suchem vzdát nehodlá. Vždyť na své 35km pouti do Vltavy má 21 větších přítoků, napájí 6 velkých rybníků a dokonce i jednu přehradu.

Botič protéká i několika významnými lokalitami: Přírodním parkem Botič – Milíčov, Přírodním parkem Hostivař – Záběhllice, Přírodní památkou Meandry Botiče, oborou Průhonického zámeckého parku a památkovou zónou Starý Hostivař.

Botič významně figuruje i v české hymně. Vždyť právě Botič je tou „vodou šumící po lučinách“ (myšleny jsou lučiny nuselského údolí první poloviny 19.století) a „skaliny“ jsou skály pod hradbami Nového města. Však se tahle písnička prvně zpívala v Tylově hře Fidlovačka v nuselském údolí, v divadle ležícím právě na Botiči.

Doufejme že stále větší problémy se suchem nezpůsobí že v budoucnu jeho vody nedoputují do Severního moře spolu s vodou Vltavy a Labe, stejně jako se to stává jeho přítokům během roku, vysychají ještě dříve než dosáhnou svého cíle.

Od soutoku Botič protéká údolím bažin, náletového křoví a stromů, tedy nic pro nás. Sledujeme jej pohodlnou lesní cestou z povzdálí, cestou neskutečného množství narovnaného téměř neprodejného dřeva, napadeného kůrovcem. Je to smutný pohled, vyvažují jej snad jen nově vysazené stromky na okolních pasekách a holinách.

Jak bude pokračovat smysluplná obnova našich lesů a také úpravy krajiny v boji se suchem, to již budou moci ocenit jenom další generace. Je to dlouhodobá záležitost.

Jsme v cíli, v centru obce Horní Jirčany, v posledních letech také tady v souvislosti s novou výstavbou byl zanedbaný prostor kde se dříve pásli koně přeměněn na pěkná sportoviště, děcká hřiště, upraven návesní rybníček a jeho okolí na odpočinkové místo s lavičkami.

Lekniny na odbahněném rybníčku ale i dobrý nápad, obecní mobiliář se dá pomalovat i jinak než bezduchými čmáranicemi v angličtině.

Jsme pár desítek metrů od autobusu, navzdory katastrofickým předpovědím bouřek a průtrží mračen jsme se těšili pěknému, vysloveně turistickému počasí. Aleně ukázal krokoměr 6,7 kilometru, pro dopolední procházku lesem je to tak akorát. Najdou se ovšem jedinci kterým to nestačí a vyzkoušejí všechno co se v okolí nabízí. **Vendula opět nezklamala.**

V Horních Jirčanech 27. 6. 2020

**Výlet připravili Mirek a Zdenka Bernátovi
Kroniku napsal Mirek**

Moc zajímavé fotky pořídily Vendula Bukalová a Alena Krstevová

